Η ιστορία ενός καραβιού που έπεσε σε ξέρα



Γράφει ο **Λουκάς Αξελός**

Αν κάτι αποτελεί, πλέον, κοινό τόπο, ανεξάρτητα από τον βαθμό παραδοχής και την επιχειρηματολογία, είναι ότι το σύνολο σχεδόν των Ελλήνων πολιτών εισπράττει την σημερινή κατάσταση ως έναν καταστροφικό σεισμό διαρκείας, που εδώ και μιαν οκταετία εξακολουθεί να μας απειλεί με εξίσου σφοδρές μετασεισμικές δονήσεις. Είναι όμως η ερμηνεία για τα αίτια, το βάθος της κρίσης, τις ευθύνες και τον τρόπο αντιμετώπισης της όλης καταστάσεως από το πλείστο των πολιτών και των πολιτικών δυνάμεων αντίστοιχο της σοβαρότητας του φαινομένου;

Η καθημερινότητα το διαψεύδει, δείχνοντάς μας με τον τρόπο της ότι το πέρασμα σε μιαν άλλη πραγματικότητα απαιτεί νέους χάρτες και πλοήγηση σε αχαρτογράφητα νερά. Κι αυτό γιατί το χρονικό της πορείας προς την συντριπτική ήττα που έχουμε υποστεί ως Έθνος, ως Λαός και ως Αριστερά είναι μακρύ, ξεκινάει δεκαετίες πριν και δεν αφήνει περιθώρια διαφυγής σε κανέναν μας.

Ως εκ τούτου, αυτό που θα μπορούσε να θέσει κάνεις ως σημείο εκκίνησης για το φτιάξιμο ενός καινούργιου χάρτη, είναι η ανάγκη ύπαρξης πολλών και διαφορετικού χαρακτήρα και υφής, αλλά στην ίδια στρατηγική κατεύθυνση, προσεγγίσεων, η συστηματική προσπάθεια διασταύρωσης, επανεξέτασης και κριτικής αποτίμησής τους και στην συνέχεια η προσπάθεια τοποθέτησης των ψηφίδων στην σωστή τους θέση, με ιστορική επίγνωση ότι η ολοκλήρωση αναστύλωσης του κατεδαφισμένου κτηρίου είναι θέμα, τουλάχιστον, μιας γενιάς.

Η αφετηριακή ανάπηρη ανεξαρτησία

Είναι προαπαιτούμενο μιας σοβαρής ιστορικής και επιστημονικής προσέγγισης να συνειδητοποιήσουμε πως η αφετηριακά ανάπηρη ανεξαρτησία που κερδίσαμε το 1821, εξακολουθούσε να παραμένει ανάπηρη ακόμα και μετά την δεύτερη έφοδο στους ουρανούς το 1940-1945. Η Ελλάδα εγγράφεται τύποις στους νικητές του Β΄ Παγκοσμίου Πόλεμου, αλλά κατ' ουσίαν ο ελληνικός λαός στερείται του δικαιώματος να καθορίζει ο ίδιος το πεπρωμένο του.

Αυτό είναι το καθεστώς που και μεταπολιτευτικά κληρονομήσαμε, με κάποιες ρωγμές –είναι η αλήθεια- μετά το 1974, και σε αυτό το καθεστώς μας γυρίζει επί τα χείρω από το 2009 και εντεύθεν η πολιτική των Μνημονίων. Γιατί τα Μνημόνια συμπυκνώνουν, εσωτερικεύουν και θεσμοθετούν, οικονομικά, κοινωνικά, πολιτιστικά και πολιτικά το σταθερά παρόν καθεστώς της εξάρτησης , το καθεστώς της ξενοκρατίας και της υποτέλειας για να θυμηθούμε και τον Γεώργιο Φιλαρέτο.

Αν και ηττημένο στρατιωτικά και πολιτικά το 1949, το λαϊκό κίνημα, οι λαϊκές τάξεις, ο δημοκρατικός κόσμος (με πρωτοστατούσα την Αριστερά), κρατήθηκε όρθιο. Χάρη στην δίκαιη οργή και πείσμα που δημιούργησε η απροκάλυπτη αγγλοαμερικανική επέμβαση. Χάρη στην αδάμαστη βούληση των αγωνιστών της Αριστεράς να μην υποκύψουν στην βία των νικητών. Χάρη στα ισχυρά ηθικά αποθέματα και τους οργανικούς δεσμούς με τις υποτελείς τάξεις που σύμπασα η Αριστερά είχε συσσωρεύσει στις δεκαετίες που πέρασαν και φυσικά χάρη στα οξύτατα οικονομικά, κοινωνικά και πολιτικά προβλήματα που δημιούργησε το κυρίαρχο αμερικανοκρατούμενο συγκρότημα εξουσίας.

Με αντιφατικά, ασυνεχή αλλά και επίμονα παρόντα μικρά και μεγάλα κύματα, με την πλημμυρίδα και την άμπωτη πάντοτε παρούσες, τα ριζοσπαστικοποιημένα λαϊκά στρώματα και οι πολιτικές τους προεκτάσεις ξαναέθεσαν από τις αρχές τις δεκαετίας του ΄60 επί τάπητος το διαχρονικό αίτημα για Εθνική Ανεξαρτησία, Δημοκρατία και Κοινωνική Δικαιοσύνη.

Οι τρεις απόπειρες ανατροπής

Και αποτελεί ιστορικό γεγονός ότι τρεις φορές το ριζοσπαστικοποιημένο ετερογενές λαϊκό στρατόπεδο, πραγματοποίησε την αναγκαία εισβολή στον χώρο που ρυθμίζονταν τα πεπρωμένα του και συγκρουόμενο με τους επικυρίαρχους κατάφερε να «αγγίξει» την προοπτική μιας βαθύτερης εθνικής-δημοκρατικής αλλαγής που και αποτελούσε το καθολικό σημείο σύγκλισης των λαϊκών στρωμάτων.

Ήταν το 1963-1964, το 1980-1981 και το 2014-2015. Και οι τρεις περιπτώσεις παρά τις σημαντικές μεταξύ τους διαφορές, παρουσιάζουν κοινούς παρονομαστές, όπως:

- Το υπό συγκρότηση εθνικό-λαϊκό μπλοκ, κατ' ουσίαν αποτελούσε μιαν ετερόκλητη κοινωνική συμμαχία ανάμεσα στα φτωχά λαϊκά στρώματα και τα παραδοσιακά ή υπό εκκόλαψιν νέα μεσοστρώματα. Πρόκειται επί της ουσίας για την ευρεία «Δημοκρατική Παράταξη» που κινείται από το 50% έως το 70% ανάλογα με το εύρος της κοινωνικής και πολιτικής συμμαχίας.
- Η σύγκλιση του ετερόκλητου κοινωνικά και πολιτικά στοιχείου, που συγκροτούσε κάθε φορά το εθνικό-λαϊκό μπλοκ επραγματοποιείτο σε ένα εθνικό-δημοκρατικό μίνιμουμ θέσεων και όχι στα ποικίλα μαξιμαλιστικά σενάρια που είχαν στο μυαλό τους οι διάφοροι ορθόδοξοι σοσιαλιστές ή κομμουνιστές.
- Το χαμηλό επίπεδο «οργανικής σύνθεσης» του εναλλακτικού προγράμματος τους, γεγονός που αποτυπώθηκε μόλις ήρθαν σε επαφή με την εξουσία/πραγματικότητα.
- Την σφοδρή έως λυσσαλέα αντίδραση που συνάντησαν από τους πολεμίους.
- Τον ευκαιριακό, ανεπαρκή, αντιδημοκρατικό, μεταπρατικό, ενίοτε εθελόδουλο και σε κάθε

περίπτωση κατώτερο των περιστάσεων χαρακτήρα της ηγεσίας που σε κάθε μια περίπτωση ήταν επικεφαλής. Αυτά είναι μερικά από τα «κοινά» τους, τρόπον τινά, στοιχεία, γιατί από κει και πέρα οι διάφορες είναι υπαρκτές, παρά τον κοινό στην ήττα παρονομαστή τους.

Αξίζει, ίσως, να επισημανθεί ότι η πρώτη και η δεύτερη περίπτωση είχαν επικεφαλής ηγέτες τους Γεώργιο Παπανδρέου και Ανδρέα Παπανδρέου, που δεν εντάσσονταν στον χώρο της ιστορικής Αριστεράς, ενώ την τρίτη συγκρότησαν μεταλλαγμένα υπολείμματά της.

Ενεργή λαϊκή συμμετοχή

Τόσο η πρώτη, όσο και η δεύτερη περίπτωση στηρίζονταν σε μιαν ενεργή λαϊκή συμμετοχή, διαμορφώνοντας ανάλογες παρεμβάσεις και αντιστάσεις, γεγονός που το αποδεικνύουν τόσο το στρατιωτικό πραξικόπημα του 1967 για την ανατροπή της πρώτης, όσο και η για μια πενταετία περίπου, χαμηλής -είναι η αλήθεια- κλίμακας, προσπάθειες του «λαϊκού» ΠΑΣΟΚ να αντισταθεί στις υπέρτερες δυνάμεις της εξωτερικής και εσωτερικής (εντός του ΠΑΣΟΚ δηλαδή) αντίδρασης.

Η τρίτη περίπτωση του ΣΥΡΙΖΑ είναι αρκετά διαφορετική στον βαθμό που ως φαινόμενο ταχύτητας πολιτικού μεταμορφισμού δεν έχει προηγούμενο στους κόλπους της Αριστεράς. Η προδοσία του δημοψηφίσματος του 2015 και η εν μια νυχτί αλλαγή στρατοπέδου (παρ' ότι η μετατόπιση είχε συντελεστεί πολύ πιο πριν), κατέκαψε κυριολεκτικά τα περιορισμένα αποθέματα καύσιμων που είχαν απομείνει.

Έτσι δημιούργησε ένα πρωτοφανές πλήγμα υπόβαθρου, με την έννοια της ολοκληρωτικής αναίρεσης του μοναδικού πλεονεκτήματος που είχε απομείνει στην όποια Αριστερά• του στοιχειώδους ήθους και του χαρακτηρισμού της ηγεσίας της ως αποστατών των διακηρύξεων τους αλλά και της λαϊκής εντολής, με χαρακτηριστικά όμως μάλλον Τόνυ Μπλαίρ (νεοφιλελεύθερη μετάλλαξη) παρά Ηλία Τσιριμώκου («κλασική» αποστασία).

Ο νέος τύπος αριστερού

Δεν είναι πια λίγοι όσοι ισχυρίζονται ότι ο τρόπος με τον οποίο συμπεριφέρθηκε η κοινωνία μας ως όλον από το 1974 και εντεύθεν, είχε εξαιρετικά αρνητικές επιπτώσεις, λειτουργώντας αποδομητικά σε όλες τις εκφάνσεις του δημόσιου και ιδιωτικού βίου. Δεν διεκδικώ τίποτα, ανήκω όμως σε αυτούς που από τις αρχές του 1980, μέσω δημοσίων παρεμβάσεων έχω εμφαντικά γράψει και ξαναγράψει πως ο συβαριτισμός της μεταπολίτευσης έπληξε κυρίως την Αριστερά.

Ένα μεγάλο τμήμα της, ιδιαίτερα στον χώρο της διανόησης, αποτελείται από μεταλλαγμένους αριστερούς, στους οποίους τα αριστερά ράκη του παρελθόντος δεν μπορούν πλέον να επικαλύψουν την καινούργια πραγματικότητα που συνιστά ο νέος τύπος του επαρχιώτη μικροευρωπαίου, μεταστάντος κοινωνικά και σταδιακά μεταλλαγμένου συνειδησιακά, πρώην αριστερού.

Η υποτίμηση της πραγματικότητας αυτής μας καθιστά αδύναμους στο να αντιμετωπίσουμε ουσιαστικά το φαινόμενο του κοινωνικό-πολιτικού μεταμορφισμού. Καθόλου ευθύγραμμα• με ασυνέχειες, διακοπές και συνεχείς αντιφάσεις διαμορφώθηκαν οι όροι μετάλλαξης ενός σημαντικού τμήματος της Αριστεράς με προεξάρχουσα την διανόηση της.

Η ιστορία λ.χ. της παρέμβασης του Ιδρύματος Φορντ στα πολιτικοπολιτιστικά δρώμενα, την περίοδο της δικτατορίας, μέσω μιας ομπρέλας χορηγιών αποδέκτης της οποίας ήταν πλείστα όσα σημαντικά ονόματα του κόσμου της Αριστεράς, είναι ένα μικρό δείγμα της δράσης που έχουν οι «σφαίρες από ζάχαρη» και της διαρκούς υποτίμησης του σημαίνοντος ρόλου στην υπόσκαψη των θεμελίων μιας κοινωνίας που έχει ο πολιτιστικός ιμπεριαλισμός.

Η «εξημέρωση» της ιστορικής Αριστεράς

Το πρόβλημα δεν ανάγεται στην μεταφυσική. Το μεγαλύτερο τμήμα της Αριστεράς είχε όχι απλώς αποδεχθεί την ήττα (γεγονός ρεαλιστικό όσον αφορά την διάγνωση), αλλά και είχε προσχωρήσει στην ευρύτερη λογική του αντιπάλου. Ο διαχρονικός μεταπρατισμός του, ως η άλλη όψη του κυρίαρχου δυτικοφέρνοντος μεταπρατισμού, και ο λανθάνων αναθεωρητισμός του, που είχε δώσει δείγματα γραφής από τα χρόνια της Εθνικής Αντίστασης (Λίβανος, Βάρκιζα), βρήκε την καλύτερη ευκαιρία, μετά τις «προσαρμογές» στο πείραμα Μαρκεζίνη και την καθόλου ΕΑΔΕ, να απλώσει το χέρι στον ήλιο της προσώρας καπιταλιστικής με «ανθρώπινο πρόσωπο» σιγουριάς.

Είναι ο Λεωνίδας Κύρκος και η περί αυτόν συγκροτηθείσα ομάδα, που με τον πλέον γλαφυρό τρόπο αποτύπωσαν την «εξημέρωση»-αστικοποίηση μεγάλου τμήματος της ιστορικής Αριστεράς, που από το Βουκουρέστι και την Πιόνγκ Γιάνγκ κατέληξε ικέτης στις Βρυξέλες. Αργόσυρτα και αντιφατικά, όπως σημείωσα, οι συγκεκριμένοι άνθρωποι της Αριστεράς δημιούργησαν γέφυρες με το κυρίαρχο συγκρότημα εξουσίας, λειτουργώντας πάντα ως αντιπολίτευση αλλά συστημική πλέον.

Μέσα στα πλαίσια μιας οικονομίας που προωθούσε με κάθε τρόπο το καταναλωτικό μοντέλο, αλλά και είχε μέχρι πρότινος τις δυνατότητες διαχείρισής του, οι πάλαι ποτέ παρίες της κοινωνικής και πολιτικής ζωής βρήκαν έναν ρόλο. Στην κοινωνία, την οικονομία, τον πολιτισμό, το κράτος. Ανήλθαν με δυο λόγια οικονομικά και κοινωνικά και παρενέβησαν με ιδιαίτερα χαρακτηριστικό τρόπο στον χώρο της παιδείας, της τοπικής αυτοδιοίκησης, αλλά και του ευρύτερου δημόσιου τομέα.

Έτσι ανεξάρτητα από το ότι συνέχιζαν να εκφέρουν έναν πολιτικό λόγο που σχετικά αντιστοιχούσε στο αγωνιστικό τους παρελθόν, οι άνθρωποι αυτοί έχοντας κοινωνικά μετατοπιστεί ήταν αναγκασμένοι να διαμορφώσουν ένα καινούργιο πλαίσιο, μια «καινούργια ιδεολογία» που να συστοιχιζόταν με την κοινωνική τους άνοδο και τον εξακολουθητικά αντιπολιτευτικό, πλην ολοένα και βαθύτερα συστημικό τους ρόλο.

Η «καινούργια ιδεολογία»

Αυτή την «καινούργια ιδεολογία», συγκρότησε ως φαίνεται, αν και με αντιφατικές πολλές φορές, είναι η αλήθεια, ενέργειες, μια sui generis μείξη προϋπαρχόντων και νέων στοιχείων, όπως η εξάρτηση από ξένα κέντρα, ο μεταπρατισμός, ο κοσμοπολιτισμός, η α-εθνική ή αντιπατριωτική οπτική, ο ά-τοπος διεθνισμός, ο ιστορικός αναθεωρητισμός και η πέρα από «αντικαπιταλιστικές κορώνες» βαθύτερη σύγκλιση στην νεοφιλελεύθερη ιδεολογία και τα προτάγματα της παγκοσμιοποίησης.

Τα αποτελέσματα της μετάλλαξης αυτής ήταν ορατά πολύ πριν ο ΣΥΡΙΖΑ ανέλθει στην εξουσία, με την εμφανή συνεύρεση του καλπάζοντος, πλέον, Κυρκισμού με τα βουλιμικά σαΐνια του «ρεαλιστικού μετακομμουνισμού», σε μια «δημιουργική σχέση» που έκλεινε μερικά την αντιπαλότητα των μελών της ίδια οικογένειας που μέχρι το 1968 συγκατοικούσε, αλλά και που άνοιγε διάπλατα την αγκαλιά της στην δημιουργική συνεύρεση με το οργανικά μετέχον των «κοινών σοσιαλιστικών οραμάτων και αξιών» ΠΑΣΟΚ της εκσυγχρονιστικής ρεμούλας και εθελοδουλείας.

Αποτελεί γεγονός ότι αν αφαιρέσεις τους δεκάρικους περί εργατικής τάξης, διεθνισμού, δικαιωμάτων πάσης μειονότητας και επαναστατικού κινήματος, αυτό που ως πραγματικότητα αποκαλυπτόταν ήταν ένα συντεχνιακού τύπου αριστερίζον κατασκεύασμα. Σ' αυτό, οι σχεδόν άπαντες δημόσιοι υπάλληλοι, συνδικαλιστές και ανοιχτών οριζόντων κρατικοδίαιτοι μαρξιστές επιχειρηματίες, θα μπορούσαν να διαχειριστούν με ταξική(;) μεροληψία, τον υπερδανεισμό της Ελλάδας από τα ευρωπαϊκά κονδύλια, υπέρ του λαού, δηλαδή υπέρ των νέων μεσοστρωμάτων που οι ίδιοι πια εκπροσωπούσαν.

Ουδέποτε στα εκατό χρόνια βίου, ένα σημαντικό τμήμα της Αριστεράς δεν ξέπεσε σε ένα τέτοιο θλιβερό επίπεδο, φτηνού οικονομισμού, πολιτικού οπορτουνισμού, διανοητικής οκνηρίας και ασυγκράτητης βουλιμικής διάθεσης για πλούτο και εξουσία. Αλλά και ουδέποτε μπορούσαμε –εγώ τουλάχιστον – να διανοηθούμε ότι θα ήταν τόσο ιδεολογικοπολιτικά ανεπαρκές, τόσο ασήμαντο και λίγο.

Από που βγήκαν όλοι αυτοί;

Όταν το 1973, νεαρός ων, έγραφα την μελέτη Γ. Σκληρός. Σταθμοί και όρια στη διαμόρφωση της κοινωνικής συνείδησης στην Ελλάδα, στάθηκα σκεφτικός στο παρακάτω απόσπασμα, το οποίο θεώρησα ελιτίστικο, υπερβολικό και ίσως και άδικο. Ας δούμε λοιπόν τι έλεγε ο Γ. Σκληρός πριν έναν αιώνα:

«Καλά, λαέ, όλα αυτά που λες είναι άγια, αλλά πως συμβαίνει ώστε όλοι οι βουλευταί, που εσύ ο ίδιος τους εκλέγεις, και που βέβαια δεν είναι τα χειρότερα στοιχεία της κοινωνίας, να είναι συμφεροντολόγοι, ατομικισταί, αριβίστες, ρουσφετολόγοι, ελαστικοί στις ιδέες και τα καθήκοντά τους, μικρολόγοι, μικροφιλότιμοι, επιπόλαιοι και ανίκανοι για δημιουργική εργασία; Από που βγήκαν αυτοί; Πέσανε από τον ουρανό ή είναι σαρξ εκ της σαρκός και οστούν εκ των οστών σου;

Και αφού λοιπόν είναι γνήσια τέκνα σου και οι καλύτεροι αντιπρόσωποι του πολιτισμού σου και των φυλετικών ιδιοτήτων σου, τότε τι φωνάζεις εναντίον τους και δεν φωνάζεις εναντίον του εαυτού σου; Δεν κατάλαβες ακόμα πως όλα τα ελαττώματα αυτά, που αποδίδεις στους πολιτικούς σου, τα'χεις κι εσύ ο ίδιος σε μικρότερο βαθμό;

Και εάν οι βουλευταί σου ρουσφετολογούν, μικρολογούν, δεν κοιτάζουν τα κοινά συμφέροντα, αλλά μόνον τα ατομικά τους, δεν κατάλαβες ότι αυτό προέρχεται γιατί και συ, ελληνικέ λαέ, ολόκληρος, απ' τον καθηγητή του πανεπιστημίου ίσαμε τον τελευταίο τσαγκάρη και χωρικό, με τη μεγαλύτερη ευκολία ρουσφετολογείς, συμφεροντολογείς, μικρολογείς, ψεύδεσαι, σοφιστεύεις, δεν κρατείς καμιά σταθερή ηθική αρχή, κανένα ορισμένο ιδεολογικό κοινωνικό πρόγραμμα;

Ο πολύς κόσμος, όταν κρίνη για τέτοια δύσκολα θεωρητικά ζητήματα, σχεδόν πάντοτε λέει ανοησίες γιατί νομίζει πως του αρκεί η καθημερινή πραχτική πείρα της ζωής για να λύση οποιαδήποτε ζήτημα. Δεν υποψιάζεται το πολύπλοκο του πράγματος, το ότι χρειάζονται ένα σωρό γνώσεις, ιδίως ιστορικές και κοινωνιολογικές, για να μπορέση να σχηματίση μια γνώμη που να πλησιάζη λιγάκι την αλήθεια.»

Κοινωνική και πολιτική ευθύνη

Έπρεπε να περάσουν αρκετά χρόνια για να συνειδητοποιήσω τις αλήθειες της κριτικής του Σκληρού και να υιοθετήσω από το 1984 και μετά μια προβληματική περί κοινωνικής και πολιτικής ευθύνης που ερχόταν σε ανοιχτή διάσταση με τις κυρίαρχες λογικές σε άπασα, σχεδόν, την Αριστερά. Γι' αυτό και αμέσως με την κορύφωση της κρίσης το 2010, επέμεινα πως η κρίση που το ξέσπασμά της βιώνουμε σήμερα τραυματικά, είναι βαθιά, διαχρονική, καθολική και αγκαλιάζει τους πάντες κυρίαρχους και κυριαρχούμενους.

Μεγάλες είναι, λοιπόν, οι ευθύνες της απέραντης μικροαστικής θάλασσας και της κρατικοδίαιτης ιντελιγκέντσιας, που όχι μόνο δεν αντιστάθηκε, που όχι μόνο δεν παρήγαγε ένα πρότυπο εναλλακτικό, αλλά –τουναντίον- με ζήλο σταυροφόρου, έρμαιο του καταναλωτικού εκμαυλισμού, θαμπωμένη από τους προβολείς του εικονολατρικού πολιτισμού μας, ενταφιασμένη στις πετρώδεις γαίες της ιδεολογικής μονοκαλλιέργειας, συνέβαλε στην δημιουργία της μεγάλης αυτής τραγωδίας.

Αυτό αποτελεί μιαν απτή πραγματικότητα, που κανένας λαϊκισμός δεν μπορεί να συγκαλύψει. Ο

«αγνός» λαός, δεν είναι, λοιπόν, τόσο «αγνός» στο σύνολο του και κυρίως δεν είναι ενιαίος. Αποτελείται από τάξεις και στρώματα, περιλαμβάνει τμήματα ολόκληρα που είναι εθελόδουλα και «φιλομνημονιακά» ακόμα και χωρίς τα μνημόνια. Μειοψηφικά μεν, υπαρκτά δε και δραστήρια. Αυτό είναι το κάτι που δεν μπορεί να διαφύγει από όσους, τουλάχιστον, εξακολουθούν να θέτουν το ποιος-ποιον και αυτό το κάτι είναι που δυσκολεύει υπερβολικά τα πράγματα γιατί ο αντίπαλος βρίσκεται και εντός των τειχών.

Όλοι φταίνε το ίδιο;

Είναι φυσικό να τεθεί άμεσα η ερώτηση: «*Λοιπόν, κατά την γνώμη σου, όλοι φταίνε το ίδιο;*». Προφανώς όχι. Είναι απόλυτα σαφές ότι η κυρίως ευθύνη ή καλύτερα η βασική και διαχρονική ευθύνη για την βαθιά αρρωστημένη ελληνική κοινωνία βρίσκεται κατά πρώτο λόγο αλλού και αφορά στο κυρίαρχο μεταπολιτευτικά συγκρότημα εξουσίας.

Αφορά δηλαδή κατά πρώτο λόγο τα κατεξοχήν κόμματά του, το ΠΑΣΟΚ και την ΝΔ με τους νεροκουβαλητές τους από την Αριστερά μέχρι το 2014 και –προφανώς- την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ από το 2015 μέχρι σήμερα, που τα συναγωνίζεται, ως προκύπτει εκ του αποτελέσματος, αλλά και της έξωθεν καλής μαρτυρίας των επικυρίαρχων, επαξίως, αν όχι και πιο αποτελεσματικά.

Ο καθείς πια μπορεί να αντιληφθεί ότι οι κυρίως υπεύθυνοι για την σημερινή κατάντια είναι αυτοί που την επικαλούνται, δηλαδή τα κόμματα που κυβέρνησαν και κυβερνούν την χώρα. Τα κόμματα εκφραστές της κυρίαρχης τάξης, των μεγάλων και μικρών αστών κλεπτοκρατών, αλλά και το σύγχρονο, ελληνικής κοπής, αριστεροδέξιο κόμμα εκφραστής των νέων μεσοστρωμάτων. Αφού απέκλεισαν κάθε περιθώριο για μιαν αυτοκίνητη οικονομική ανάπτυξη, λειτούργησαν και λειτουργούν χάρη στα δάνεια και την απομύζηση του ελληνικού Δημοσίου, αφήνοντας ακάλυπτο μόνο τον χώρο που οι επικυρίαρχοι θεωρούν μη παραγωγικό ή επαχθή.

Το συμπέρασμα είναι σαφές αν έστω και για μια στιγμή πάψουμε να εθελοτυφλούμε. Δεν είναι μόνο ο καπετάνιος αυτού του καραβιού που το οδήγησε στην ξέρα. Σε ορισμένο και συγκεκριμένο βαθμό υπαίτιο και συμμέτοχο είναι και το πλήρωμα του πλοίου. Δεν κυρίεψε μοναχός του ο Κορτές τον Νέο Κόσμο, μέρος της λείας διαμοιράστηκε στο πλήρωμα.

Ο συβαριτισμός της μεταπολίτευσης αποτελεί ένα μείζον πρόβλημα που επέτεινε στο έπακρο την εθνική, κοινωνική και πολιτιστική κρίση, στον βαθμό που ο διάχυτος εκμαυλισμός-ωχαδελφισμός έθεσε υπό δοκιμασία το βαθύτερο εθνικό-πολιτισμικό στοιχείο, μπλοκάροντας, παραμορφώνοντας ή και εκτρέποντας τους όρους ομαλής αναπαραγωγής του.

21.01.2018

Πηγή: SLpress.GR